

Przygotowała Magdalena Marcinkiewicz
uczestniczka sieci współpracy i samokształcenia „Lektury w zreformowanej szkole”
Konsultacja dr Małgorzata Juda-Mieloch
koordynator sieci w ODN Kalisz

Charakterystyka Papkina

Badanie znajomości lektury, ćwiczenia poprawnościowe

Zadanie 1.

Przeczytaj tekst wypracowania – charakterystykę Papkina. Wynotuj do tabeli zauważone przez siebie błędy: rzeczowe (niezgodność z lekturą), językowe, ortograficzne, interpunkcyjne. Łącznie usterek jest 20.

(1) Papkin to zdecydowanie najbardziej tragiczna postać „Zemsty” hrabiego Aleksandra Fredrego. Klaudiusz nazywał się „Lwem Północy”, co nie miało odzwierciedlenia w rzeczywistości. Papkin spełnia w „Zemście” rolę szczególną. Czytelnik od razu dostrzega że jest postaciom najbardziej przerysowaną. Choć od jego osoby nie zaczynają się żadne działania, to jest kluczową postacią w dramatycznych momentach.

(2) Przedstawienie Papkina warto rozpocząć od wyglądu, gdyż stanowi wyraźne odbicie charakteru. Oto jak Fredro opisuje Papkina w didaskaliach w scenie II aktu I: „Papkin po hiszpańsku ubrany, przy szpadzie, krótkie spodnie, buty okrągłe do pół łydki; tupet i harcopf, kapelusz stosowany – pod pachą para pistoletów – zawsze wolno mówi”. Widać więc, że Papkin pragnie ubierać się w sposób wykwintny, aczkolwiek jego strój nie pasuje do zamku szlacheckiego.

(3) Papkin był przykładem hulaki i bawidamka. Jest właścicielem ogromnego majątku. Lubił opowiadać o swoich bohaterskich czynach i stwarzać wokół siebie aurę tajemniczości. W jego stylu można odnaleźć stwierdzenia typu: „Gdzie, do kogo, milczeć muszę / Lecz nie karty są przyczyną / Żem się w drodze spóźnił nieco”. W rzeczywistości był raczej bohaterem, a częściej niż ważne sprawy zatrzymywały go w drodze kobiety. Zresztą o swoich miłosnych podbojach też opowiadał z przesadą: „A wtem jakaś księżna grecka,/Anioł! Bóstwo! zerk z karety –/Giną za mną te kobiety!”.

(4) Sposób mówienia Papkina jest bardzo charakterystyczny. Posługuje się banalnym językiem, czasem przesadnie wyszukany. Próbuje wyrażać się w sposób poetycki. Dialogi z udziałem Papkina to prawdziwa ozdoba Zemsty. Słynnym przykładem jest rozmowa z Klarą, gdy Papkin, próbujący bez skutku oczarować córkę Cześnika, stwierdza w końcu: „Dawniej młoda panienczka/ Mile rzekła kochankowi:

/ Daj mi luby, kanareczka./ A dziś każda swemu powie: / Jeśli nie chcesz mojej zguby, cztery żmije daj mi, luby!”.

(5) Papkin zachowywał się w sposób wyniosły i przymilny wobec osób o wyższej niż jego pozycji społecznej. Gdy jednak zauważył, że nie musi czuć przed kimś respektu, zaczynał zachowywać się z dużo większą pewnością siebie i nonszalancją. Tak było choćby w akcie III, w scenie, w której Papkin zjawia się u Macieja Raptusiewicza, by wyzwąć go na pojedynek w imieniu Cześnika. Stając w progu domu Rejenta, Papkin rzece, co następuje: „Pana w domu i Rejenta/ Widzieć w godnej tej osobie/ Chłuba wielka, niepojęta/ Spada na mnie w tejże dobie”. Jednak już po chwili, gdy Rejent odpowiedział z szacunkiem na powyższe powitanie, Papkin pomyślał sobie: „Hm! pokorna coś szlachciurka,/ Z każdym słowem daje nurka/ Niepotrzebne miałem względy.”

(6) Papkin uwielbiał melodramatyczne sceny. Po powrocie od Podstoliny rozmawiał z Cześnikiem, który jakby od niechcienia wtrącił, że Rejent na pewno zatrzał chleb, którym go poczęstował. Papkin nagle zaczyna wmawiać sobie wszelkie objawy otrucia. Żegnając się z życiem, układa łzawe zaproszenie na pogrzeb, a do Klary zwraca się następująco: „Byłbym przywiózł krokodyla,/ Byłbym zyskał twoją rękę;/ Lecz ostatnia przyszła chwila,/ Dziś rycerską kończę mękę.”

(7) Papkin to postać niezwykle smutna. W dramatycznych momentach wprowadza elementy humoru, sprawiając, że czytelnik jest odbiorcą komedii, a nie tragedii. Chodź stanowi uosobienie wielu wad przypisywanych zwykle szlachcie epoki stanisławowskiej, jednak wzbudza sympatię, a nie oburzenie czy niechęć.

Zadanie 2.

Przeczytaj definicję „erraty”. Rozważ, czy stworzona przez ciebie tabela jest erratą. Odpowiedź uzasadnij.

► **Errata** (łac. *errata*, l.mn. od *erratum* „błąd”) – wykaz błędów w publikacji, które zauważono dopiero po wydrukowaniu nakładu. Errata może być luźną kartką włożoną między karty publikacji lub może zostać wydrukowana na ostatniej stronie ostatniej składki bądź na wyklejce. Errata zawiera, oprócz błędów, także ich dokładne umiejscowienie oraz sprostowanie. Posiada najczęściej układ tabelaryczny. Erratę stosuje się w przypadku drobnych błędów. Większe wady kwalifikują nakład do skierowania na przemiał papieru. W erracie można zamieścić informacje na przykład o literówkach, zmianie szyku wyrazów, niewielkich objętościowo pominięciach tekstu, nieprawidłowej numeracji stron, złym umieszczeniu ilustracji. Źródło: na podstawie

<https://pl.wikipedia.org/wiki/Errata>

KARTA ODPOWIEDZI
Charakterystyka Papkina

Badanie znajomości lektury, ćwiczenia poprawnościowe

Zadanie 1.

Akapit	Jest	Powinno być
1.		
2.		
3.		
4.		
5.		
6.		
7.		

Zadanie 2.

.....

.....

.....

.....

.....

.....